

interview

Sinds hij de barman met
de opvallend blauwe ogen uit
First dates is, staat het leven van

VICTOR ABELN

(35) behoorlijk op zijn kop.
'Ik hou juist erg van de luwte.'

DOOR NATHALIE HUIGSLOOT BEELD FRANK RUITER

Is er bij jou een leven voor en na *First dates*?

Zeker. Het is heel raar dat mensen je ineens kennen en al een beeld van je hebben, zonder dat je ze ooit eerder hebt ontmoet. Ik werk naast *First dates* nog steeds als barman bij sociëteit Sexyland op het NDSM-terrein in Amsterdam-Noord en met die tent hadden we een eigen podium op Lowlands.

Dat was geen succes voor mij. Overal

waar ik liep, zag ik explosietjes van herkenning ontstaan. In een reflex sloot ik me af voor contact en liep ik er heel schichtig rond. Na vier dagen was ik gesloopt. Het lukt mij nog niet om in zo'n situatie gewoon mezelf te zijn. Dat schichtige is heel vervelend, want het leuke aan horecawerk vind ik juist het contact leggen met verschillende mensen. Sergio, de maître uit *First Dates*, die dit net als ik voor het eerst meemaakt, is een alfaman die het met open armen tegemoet treedt, hij vindt het hartstikke leuk om in het centrum van de aandacht te staan. Maar ik hou juist erg van de luwte. Een goede barman is iemand die op de achtergrond blijft terwijl het hele café in *full swing* is, vind ik.

Ik las inderdaad dat je helemaal niet beroemd wilde worden, liever niet in de spotlight staat. Toch heb je jezelf voor *First dates* opgegeven. Dat lijkt tegenstrijdig. Klopt. Eind 2016 kwam ik met mijn toenmalige vriendin met wie ik samenwoonde, terug in Nederland. We waren vijf maanden op reis geweest en drie weken na thuiskomst ging ze er vandoor. Ze zag geen toekomst meer met mij. Dat heeft me een enorme veeg uit de pan gegeven, want ik kwam zonder enige richting terug in Nederland. Ik had geen baan, ik had eigenlijk alleen haar en mijn huis. En mijn huis was ineens ook geen fijne plek meer want na haar vertrek zaten er overal gaten in de inrichting. De salontafel was bijvoorbeeld van haar, dus daar was ineens een lege plek. De buurman van het café waar ik voorheen werkte begon in die tijd net met de conceptuele nachtclub Sexyland, dus toen hij me vroeg hem te helpen, heb ik me daar volledig op gestort. Ik had daar een bed op zolder staan en bleef dan vaak slapen omdat ik er geen behoefte aan had om thuis te zijn. Zo was mijn leven op dat moment. En toen zei een vrouw aan de bar: Joh, een vriendin van mij doet de casting voor een tv-programma, daar moet je je voor opgeven.' Oké, whatever, dacht ik, ik zal eens een keer iets buiten mijn comfort zone doen. Ik wilde an sich helemaal niets in tv-land, maar dacht meer: laat ik eens proberen dingen anders te doen en het erop wagen. Vervolgens

heb ik een casting gehad die ik compleet vernacheld hebt. Echt compleet, dat weet ik zeker.

Waarom denk je dat? Ik hou er niet zo van om over mezelf te praten en al helemaal niet als iemand vraagt: waarom ben jij de beste barman? Ik ben helemaal niet de beste barman, denk ik dan. Ik ga mezelf niet op de borst kloppen, dat is helemaal niet mijn stijl. Maar ik ben het toch geworden. Het ging in eerste instantie om twee lange weekendjes van drie dagen, dus het voelde als een eenmalige *gimmick on the side*, naast mijn gewone werk. Ik had geen idee wat het betekende om in een grote productie van Warner te staan. Ik weet nog dat we de eerste aflevering met z'n allen keken en Sergio en ik achterin de zaal alleen maar wijn naar binnen zaten te gieten uit puur ongemak. Om ons heen zat iedereen voortdurend sociale media te checken en steeds weer kreeg ik een telefoon onder mijn neus met een tweet als: wie is die barman met die blauwe ogen? Ik zat met mijn handen voor mijn ogen en dacht: dit is *fucking awkward*. De dag erna ben ik mijn huis niet uit geweest. En dat waren acht afleveringen, nu nemen we er 120 op. Ik vind het hartstikke leuk om te doen, maar de bekendheid die je erbij krijgt is niet waarvoor ik het doe.

Hebben ze je verteld waarom ze voor jou hebben gekozen ondanks je slechte auditie?

Mijn ogen schijnen er op camera uit te springen. Daardoor wilde BNNVARA me graag hebben.

Je hebt het puur aan je blauwe ogen te danken? In eerste instantie wel, volgens mij. Alleen – net als bij daten – stap je af op het uiterlijk, maar blijft je uiteindelijk voor het innerlijk.

CV

Geboren op 5 januari 1984 in Deventer. Studeerde sociologie in Amsterdam, maar stopte om in verschillende cafés te werken. Werkt nu als barhoofd in Sociëteit Sexyland op de NDSMwerf in Amsterdam-Noord en bij het BNNVARA-programma *First dates*. Daarnaast was hij te zien in de spin-off *First dates hotel* op NPO 3.

En ik kan wel met heel veel verschillende mensen praten. Ik heb algemene kennis en ik heb sociologie gestudeerd, dus ik ben nieuwsgierig naar wat mensen drijft. Ik hoop dat dat de reden is waarom ik mocht blijven.

Was jij zelf een goede dater? Ik vond daten heel leuk, maar ik ben vandaag exact twee jaar samen met mijn vriendin. En daar ben ik heel blij mee.

Ga je iets leuks doen vandaag? Ze was een maand geleden jarig en toen heb ik dusdanig uitpakket dat ik nu een beetje leeg ben wat betreft ideeën. En vlak daarvoor zijn we op vakantie naar Kreta geweest, wat ik heb betaald, ik heb tickets voor een concert gegeven, een fotoshoot, een lp waarvan ze ooit vertelde dat ze die graag wilde, en ik heb de hele dag hapjes staan maken. O, en ik heb haar een wekker gegeven. Maar het komt goed, waarschijnlijk ga ik wat lekkers koken.

De Britse filosoof Alain de Botton zegt: 'Elke kansrijke liefdesrelatie start bij het gedeelde inzicht dat je beiden in de basis gek bent'. Dan kan ik hem de hand wel schudden. Leuke kerel.

Waarom zit jouw gekte? Ik heb mijn zwarte, depressieve periodes wel gehad. En met Koning alcohol heb ik ook een haat-liefde-verhouding. In ben in het verleden met hulp negen maanden nuchter geweest. Op dit moment ben ik ook weer een paar weken nuchter omdat ik het nog altijd moeilijk vind om mijn drankgebruik in de hand te houden. Mijn leven kent hoge pieken en diepe dalen. Dat is iets waarmee ik op dit moment ook met een psycholoog mee bezig ben. Ik heb al eens eerder negen maanden tweemaal per week in therapie gezeten –

een keer alleen en een keer in een groep. Het zijn ups en downs bij mij.

Heb je een idee waar het vandaan komt? Ik heb een zusje van een jaar jonger, die het syndroom van Down heeft. Dus van jongsaf heb ik iemand naast me gehad die meer zorg nodig had dan ik. Dat is logisch en ik had ook niet gewild dat mijn ouders het anders hadden gedaan, maar ik denk dat het mij wel heeft getekend. Ik kan mezelf daardoor goed wegcijferen. Ik ben gewend om mezelf op de tweede plek te zetten. In die zin past de horeca ook goed bij me. Ik heb in ons gezin heel erg de neiging gehad om dingen zelf op te lossen. Laat mij maar met rust, dacht ik. Ik zonderde me een beetje af. Daar kan ik te ver in gaan. Dan klap ik dicht en trek ik een muur op. Die afstand is ook iets van mij als barman. Je lijkt een heel sociale baan te hebben, alleen zit er wel altijd een bar tussen. En je zit in een rol natuurlijk. Bij *First dates* ook. Ik ben daar mezelf, maar wel mezelf als barman.

Was het inzicht dat je jezelf altijd wegcijfert de reden waardoor je dacht: ik ga een keer uit mijn comfort zone, uit de luwte – en in beeld? Ik wilde het inderdaad een keer anders doen. Maar in het begin heb ik daar

TV

Expeditie Robinson vind ik een geweldig programma, daar zou ik zelf graag aan meedoen. Ik hou erg van dat afzien en op een houtje bijten. Verder kijk ik graag naar human interest-interviewprogramma's. Ik zou best een programma willen hebben waarin ik achter een bar sta, terwijl ik markante persoonlijkheden die aan de bar komen zitten, interview. Ik hou ook van documentaires die dicht op de huid zitten. Zoals het geweldige *Free Solo* over rotsbeklimmer Alex Honnold of *A Skin too few* over de muzikant Nick Drake. De *2Doc* over de Russische dichter Boris Ryzhy, pas 26 toen hij zich verhing, is ook prachtig.

wel ontzettend mee gepuzzeld. Ik snapte er gewoon geen ruk van. Want aan de ene kant liep ik bij een psycholoog te worstelen en tegelijkertijd sprak de buitenwereld alleen maar hosanna over me door mijn rol bij *First dates*. Dat is een enorm contrast. Ik vond dat echt heel lastig.

Op zich wel fijn dat je juist in deze tijd bij een psycholoog loopt. Zeker, al gebeurt er zoveel dat ik soms ook denk: tering. En dan moet ik ook nog bij een psych mijn eigen handelen gaan analyseren, ik hou nergens meer ademruimte over!

Je houdt nog wel de ademruimte over om naast je barwerk en *First dates*, vrijwilligerswerk te doen bij de Voedselbank. Ja, maar dat is ook om mezelf enige dagvulling te geven, ik denk dat verveling heel slecht voor me is.

Vliegt de leegte je dan aan?

Inderdaad. Dat is een nadeel van horecawerk, je verdient je geld wanneer andere mensen ontspannen. En omgekeerd. Maar goed, die leegte overdag is er nu sowieso niet meer...

(Hij denkt even na, twijfelt of hij het wil vertellen).

Mijn vriendin heeft begin maart de diagnose MS gehad, begin januari kreeg ze klachten. Dus →

FIRST DATES
MAANDAG T/M
VRIJDAG,
NPO 3, 19.25

In het *First Dates*-restaurant ontvangen gastheer Sergio en barman Victor vrijgezellen.

'Mijn leven kent hoge pieken en diepe dalen. Iets waarmee ik nu ook met een psycholoog mee bezig ben.'

dat komt er ook nog bij dit jaar. Het was meteen een heel heftige aanval. Ze kon haar benen steeds minder bewegen. We zijn op een gegeven moment veel met de rolstoel naar buiten gegaan. Ze heeft onder meer een plekje in haar ruggenmerg, waardoor ze uitvalsymptomen kreeg. Ze liep als een Bambi *on ice*. Met heel veel rust en medicatie zien we nu langzaam herstel. Na een jaar weten we pas of er restschade blijft.

Wat heftig. Ja. Terwijl de buitenwereld denkt: oh, het is zo'n leuke gozer die alles zo goed voor elkaar heeft, ben ik met heel andere dingen bezig.

Ik kan me voorstellen dat je door de ziekte van je vriendin automatisch weer in die oude rol komt, waarbij degene naast je heel veel verzorging nodig heeft. Houden van en zorgen voor ligt heel erg dicht bij elkaar voor mij. Dat blijft een valkuil. Ik kan mezelf daarin best wel voorbijschieten en de ander doodknuffelen.

Dus jouw therapeut vroeg: waarom gaf je je vriendin niet gewoon één cadeautje op haar verjaardag? Haha ja, dat had ze zo kunnen vragen. Maar ik geniet er echt heel erg van dat ik dankzij *First dates* een beetje de bestedingsruimte heb. Als ik iets voor mijn vriendin zie, iets dat een verbetering van de kwaliteit van ons leven is, denk ik: *fuck it*, ik koop het gewoon. Neem alsjeblieft een Uber als je daarmee meer energie overhoudt in plaats van dat je met een busje naar het revalidatiecentrum moet, compleet overprikkeld aankomt en niks aan die revalidatie hebt. Kortom, het zijn bewogen tijden. En verwarrende tijden.

Doordat je heen en weer schiet tussen je nieuwe rol, in *First*

dates, en je oude, bij je vriendin? Ja, ik kan sowieso lastig ontspanning vinden, ben snel onrustig, en nu gebeurt er privé veel, en in de buitenwereld ook. In het café gaat het gesprek al snel over *First dates*. En MS is echt een *close talker*, het is moeilijk om er afstand van te nemen. Dat begint 's morgens vroeg al als ik bij het ontwaken vraag: 'Heb je lekker geslapen?' Natuurlijk sijpelt die ziekte dan het gesprek in. Dan heb je het meteen recht in je mik te pakken. En wanneer je naar de kroeg gaat, voelt het weer heel erg als schone schijn spelen als je het er niet over hebt. Maar als je er wel over begint, is het ook geen klein onderwerp, dan heb je het er zo een uur over. Terwijl je denkt: pff, ik ga juist even de kroeg in om er niet mee bezig te zijn.

Hoe is haar prognose nu? Er zijn vier vormen van MS, mijn vriendin heeft de meest voorkomende, namelijk *relapsing remitting* MS. Bij die vorm wisselen periodes van aanvallen en herstel elkaar af. De vraag is echter hoe je uit zo'n aanval komt, en hoe volledig en wat de duur van het herstel is. Ze heeft nu medicijnen, 1 keer per 28 dagen krijgt ze een infuus en daarmee hopen ze zoveel mogelijk symptomen buiten de deur te houden. Verder is ze veel met voeding bezig, meditatie, leest ze veel over het placebo-effect. Als je je als patiënt gaat gedragen, voel je je ook slecht. Terwijl, als je je inbeeldt dat je gezond bent, je lijf zich ook zo gaat gedragen. Dat is pseudowetenschappelijk, maar het doet haar veel goed. De geest is zo krachtig. Ik vind het heel knap van haar dat ze meteen in actie schiet en alles doet wat mogelijk is. Als mij dit zou overkomen, zou ik heel erg boos op het leven zijn. Het gaat nu stukken beter, maar ik durf er nog niet op te rekenen dat het goed blijft gaan omdat we nog niet zo lang geleden hebben meegemaakt hoe diep ze kan zitten. Onze realiteit verandert steeds. Daardoor blijf je schakelen. Vooral in het begin, na die heftige aanval, ging er voor mijn gevoel wel echt een streep door een aantal toekomstdromen. Haar zussen hadden net een tocht door de Himalaya gemaakt, en dan denk je: ik weet niet of dat ons ooit nog lukt. Ik hou ontzettend van verre reizen maken, daar droomden we samen ook over, maar op dat moment denk je: zou dat nog wel kunnen? Maar twee maanden geleden heeft ze op Kreta een enorme sprong gemaakt. We gingen er met een rolstoel heen en zijn zonder krukken teruggekomen. Dat was ontzettend fijn. Het herstel gaat vaak nog in *baby steps*, maar in de liefde maken we reuzensprongen. ←